

Obiceiuri de Paști.

Cea mai mare, mai însemnată, mai sfântă și mai îmbucurătoare sărbătoare de peste an, după spusa Românilor de pretutindeni, e **Sărbătoarea Paștilor, Paștile sau Învierea Domnului**. Întâiu: pentru că această zi „**Cristos a nviat morții cu moartea pre morminte viată dăruindu-le**”, iar pre cei vii răscumpește-i de sub jugul păcatului rămoșesc și împacându-i cu Dumnezeu; și al doilea: pentru că ea cade totdeauna la începutul primăverii, anotimpul cel mai frumos și mai plăcut, când toate în natură învie.

Drept aceea Românii nu numai că așteaptă sărbătoarea Paștilor și mai ales după un timp atât de îndelungat și de lung cum e **Postul mare** sau **Presimile**, cu cel mai mare și bucurie, ci ei caută în această timp ca locuințele lor să fie cât se poate de bine curate și a se pregăti toate cele trebuincioase pentru ea, sosind **sfintele Paști**, să se afle în cea mai bună rândueală.

Bărbații, cari până în **Joia mare** din **Săptămâna patimilor**, lucrează de regulă la câmp, dacă e timp cald, și ziua aceasta începând, până și până după Paști, nu duc mai mult la câmp, ci rămân acasă, parte ca să curățească și să grijească pe această; să măture casa, să strângă toate gunoarele și să le ardă sau să le arde grămadă într'un loc în care să se putrezească; să rezeze gardurile, cari sunt scurte; și să are în grădină; parte, ca să stea muerilor la ajutor; să le aducă apă să le taie lemne; să junghie și purceii de Paști și să bănturească trebuincioase.

Femeile, tot din **Joia mare**, cu vreo câteva zile și mai înainte de aceasta, încep a deșerta și a îngriji prin case, a se și a vărui, a spăla toate mururile și a svânta cele lăte, a roși și a împetri ouă, a face pască precum și alte lucruri; în scurt zis: a se îngriji și a se pregăti toate cele trebuincioase pentru ziua de Paști.

de Paști, a-și coase câte o cămașă nouă cu pui și cu alțițe, precum și alte haine, atât pentru dănele cât și pentru părinții, frații și surorile lor, adică pentru bărbații și fiii lor; căci fiecare ține mult foarte la aceea ca să aibă pentru ziua de Paști, dacă nu se poate tocmai toate hainele, apoi măcar una, măcar o cămeșă nouă nouă.

S. Fl. Marian

Legenda ouălor roșii.

„Zice că pe când se afla Domnul nostru Iisus Hristos răstignit pe cruce și pe când ne împăcării săi dușmani îl necăjiau și-l batjocoreau în tot chipul, **Maica Domnului**, ca maică, făcându-i-se milă de fiul său, luă o coșară plină de ouă, se duse cu dânsa la iudoi și închinându-le-o îi rugă să înceteze a-l chinui și necăji mai mult.

„Răufăcioșii și neîndurării iudoi însă, în loc s'o asculte să li se facă și lor milă de Iisus și să înceteze, începură a-l batjocori și mai tare. Iar când Iisus ceru ca să-i dea apă de beut, ei îi dederă în batjocură oțet și urzici.

„Maica Domnului, văzând aceasta, puse coșarca cu ouale lângă cruce și începu a plânge în hohot de se cutremura cămașa pe dânsa.

„Stând coșarca lângă cruce și curgând din mâinile și picioarele lui Iisus sângele și oțetul, în scurt timp o parte din ouale care se aflau într'însa se împurpură și se împetrișă, iară o parte se umplură așa de tare de sânge că se făcură toate roșii, ca și când ar fi fost vâpsite.

„Domnul nostru Iisus Hristos văzând că ouale s'au umplut de sânge își aruncă privirile sale către cei ce se aflau de față și le zise:

— „De acum înainte să faceți și voi **ouă roșii** și **împetrișate** întru aducerea aminte de restignirea mea, după cum am făcut și eu astăzi!

„După ce a înviat Domnul nostru Iisus Hristos Maica Domnului a fost cea dintâi care a făcut ouă roșii, **pască** și mergând plină de bucurie cu dânsa se călădă vada pre fiul său, fiecărui om, pre care îl întâlnea, îi zicea: „**Christos a în-**

viat!” și-i dăruia câte un ou roșu și câte o **pască**.

„Și de atunci încoace au început oamenii a face **ouă roșii** și **împetrișate** de Paști”.

S. Fl. Marian

PASCA

Cea mai însemnată coptură, pe care o mănâncă atât Românii din **Bucovina** cât și cei din **Moldova** în decursul sărbătorii Paștilor, este **pasca** pl. **pasci**, dim. **pască** pl. **păscuțe**.

Origina acestei copturi, după cum ne spune o legendă din **Bucovina**, e următoarea:

„Zice că, odată călătorind Domnul nostru Iisus Hristos cu apostolii săi prin mai multe sate și orașe spre a face oamenilor bine, și ajungând într'un sat, se abătură la un gospodar ca să poposească puțin și apoi să plece mai departe.

„Gospodarul, un om de omenie și foarte prevenitor i-a primit și i-a ospătat cu ce a avut și cum a putut mai bine, iară la pornire le-a mai pus merinde și prin desagi.

„După aceasta, mulțumind Iisus Hristos cu apostolii săi gospodarului pentru primire și luându-și rămas bun dela dânsul se porniră mai departe și mergând ei, cât timp vor fi mers, ajunseră într'o pădure.

„Mergând și prin pădurea aceea, l-au întrebat apostolii pre Iisus Hristos: — „Când vor fi **Paștile?**”

— „Când veți găsi pâine de grâu în traistele voastre, atunci vor fi **Paștile!**” — răspunse Iisus.

„Gospodarul, la care au poposit, le-a fost pus pâine de grâu în desagi. Deci căutând ei în desagi și aflând pâinea au spus lui Iisus că au.

— „Bucurați-vă, căci acum sunt **Paștile!**” — le răspunse atunci Iisus.

„Și de atunci îndătează și Creștinii a face **pască**”.

După altă legendă, tot din **Bucovina**, **pasca** se face de aceea, pentru că Iisus Hristos înainte de a fi prins și restignit pe cruce, zise învățăcelilor săi, că până atunci au mâncat cu toții în decursul **Paștilor** copturi nedospite și nesărate, adică **turte** sau **azime**, de acum înainte însă vor mânca copturi dospite și sărate, cari se vor numi **pască**.

S. Fl. Marian

În noaptea învierii.

Sf. Scriptură ne spune că după ce au scoborât Nicodim și cu Iosif din Arimatea pre Domnul nostru Is. Chr. de pe crucea pe care a fost răstignit, și după ce l-au înmormântat, mai marii Iudeilor puseră în aceeași zi ostași să-i vegheze mormântul, temându-se ca nu cumva, venind învățăcelii săi peste noapte să-l fure și apoi să se laude că a înviat.

Deci, precum au veghiat ostașii, puși de Iudei, pre Domnul nostru Is. Chr., când acesta a fost luat de pe cruce și înmormântat, tot așa este și acum datină, dacă nu tocmai pretutindeni, în toate țările și satele locuite de Români, apoi de bună seamă că în cele mai multe părți, de a i se veghiă toată noaptea spre ziua de **Înviere aerul** sau **epitaful**, adică icoana care reprezintă înmormântarea Domnului nostru Is. Chr. și care se scoale în Vinerea seacă din altar și se pune în mijlocul bisericii pe un postament anume făcut pentru acest scop, unde stă apoi până **Duminecă dimineața**, adică până la **Înviere**.

De oarece însă **Învierea** Domnului nostru Is. Chr. cade de regulă în luna lui Martie și Prier, când nopțile sunt încă destul de mari și timpul foarte schimbăcios și triguros, de aceea e pretutindene datină de a se face **Sâmbătă seara** un foc mare în apropierea bisericii, care arde toată noaptea până adoua zi după **Înviere**, și care servește celor ce stau și veghează, parte spre încălzire și parte spre luminare.

În multe părți însă, și mai ales la munte, unde casele sunt foarte depărtate unele de altele, este datină de a se face nu numai un singur foc, ci mai multe, și anume unele în nemijlocita apropiere a bisericii, iară altele prin sat pe dealuri sau pe lângă case.

La munte sau în acele părți, unde sunt păduri multe și prin urmare și lemne de întrecut, focurile acestea sunt foarte lesne de făcut și toată noaptea de întreținut. La țară însă, unde pădurile sunt rari și prin urmare și lemne puține și încă și acelea cât se poate de scumpe este datină ca juratul sau unul dintre jurații satului, ori mai mulți feciori, să umble **Sâmbătă** după amiază pe la case, să

ceară și să strângă câte un lemn, anume pentru facerea focului spre ziua de Paști, și abia după ce au strâns ei lemne de ajuns, le duc la biserică unde fac numai un singur foc, care durează asemenea până **Duminecă** în ziua **Învierii**.

Partea cea mai mare de săteni dau din toată inima lemnele ce li se cer. Sunt însă o seamă de oameni așa de sgârbiți și de împietriți la inimă, că nu vreau să dea nimica.

Dar pentru aceasta sunt, atât în **Bucovina** cât și în **Moldova**, și teciuri de acei, cari puindu-i pe asfel de oameni la rebus nu se pot răbdă de a nu le veni mai pe urmă de hac, prin aceea că, nu mult după ce înserează bine, se duc și le fură porțile, porțile sau proptele dela gard și le pun pe foc, asfel că până dimineața nu se află decât cenușă dintr'însele.

În **Basarabia** este datină de a se face spre ziua de Paști un fel de grămezi sau movile de ogrinji, ciucleji sau ciocleji, beldii, strujeni, frunze și alte uscături mai mărunte și apoi a le aprinde.

Focul acesta ar fi să se întrețină toată noaptea, ceea ce se face pe alocurea. De oarece însă nu se poate totdeauna privighiă, de aceea într'un lăzriu se stinge, spre a se aprinde iarăși pe la mănecale și a arde apoi până ce se săvârșește **Învierea**.

Această datină se observă foarte strict în **Basarabia**, unde mai fiecare casă are focul său așa că, de fumăria cea mare mai că nu se văd casele.

În același timp, unii istorisesc fel de fel de întâmplări și povești sau legende, iară alții caută cu cea mai mare încordare și atențiune cât și cum se va deschide cerul sau în ce parte va arde vreo comoară, căci în această noapte, după credința Românilor de pretutindene cerul se deschide și o voce necunoscută întreabă pre cel ce l-a văzut deschizându-se: ce dorește și voiește. Și dacă respectivul cere atunci dela Dumnezeu iertarea păcatelor sau altceva, dorința i se împlinește. Iar dacă vede vreo comoară arzând, poate să meargă la dânsa să-și însemne locul, ca a doua zi s'o poată desgrota.

Mulți însă, tot spre acest scop, adică spre a vedea cum se deschide cerul și unde ard comoari, fac focuri sau pâlâi în seara spre Paști, pe lângă case sau prin alte locuri, din

Deștepți și naivi.

(roman) de: T. Cristea

„Pe cele două zile de arest, prezentă comandantului să lăteze ispășirea pedepsei, cum se cerea la carte.

Colonelul era ocupat cu marea de luat în vederea plegerii regimentului în **Basarabia**. Nu pe sub ochelari și îl rece.

Bine! Domnule colonel, n'am o împărțire, nici un ser-

„Și vrei să mă tragi la vâd?”

„Nu, domnule colonel — dăse ofițerul blând și do-

„Pe ce leși locotenentul, comandantul regretă, că fusese aspru cu el. Colonelul

„Nu, nu era un om rău. Avea albaștrii și era extre-

„În clipe de enervare sentințe la moarte, iar

„Căut mai târziu îl părea că vîlta amenințările făcute.

„Mulțumise să pedepsească

pe ofițer cu două zile arest și renunțase să-l dea în judecată, așa cum se lăudase la început.

Voicu nu știa ce-l așteaptă. Dar nu-l mai chinuia nesiguranta. Arestul îl însemnăse în creier un gând și gândul acesta creștea mereu, prinzând rădăcină tot mai adânci într'o hotărâre, care îl adusesse desăvârșita liniște a sufletului și trupului.

În după amiaza acelei zile, neavând nici o treabă, hoinări prin oraș, intră și în catedrală, îngenuoche în fata unei icoane, mai mult din obșnuință ca din evlavie și se trezi repetând automat o rugăciune, pe care o spunea ca și copil. Simți o jale nespusă pentru chipul răstignit pe cruce și-l isvoră rădăcină din ochi. Aceeași jale îl frământă și în cinematograful, unde rula o dramă socială. În întuneric putu să-și steargă lacrimile neobservat de nimeni.

Era jalea propriului său suflet, împrumutată suferințelor altora. Îl era milă de sine însuși. Trupul își răzbuna izolarea și indolența pe care l-o arătase sufletul toată viața.

În grădina Copou, stogur în amurgul sării, se așeză pe o bancă și stătu acolo ciasuri întregi Gândurile se fugăreau în creierul lui într'o asociație de idei nebuloase și sub pleoape închise ochii își retrăi toată viața. O rază de lumină păru, că-l îmblă să-și schimbe gândurile. Dar în aceeași clipă se fixă în imaginea sa o întrebare, cîntă undeva într'o istorioară morală, pe vremuri și fu atât de impetuoasă, că simți nevoia să și-o însemneze.

Scrise în carnetul său la lumina unui felinar:

....Păcatele nu se șterg; dacă se iartă, rămâne totuși urma, așa cum rămân găurile în lemnul din care s'au scos cule. Găurile acestea sunt urme de noduri și nici o rindea nu le șterge construcția. Păcatul e 'n trup și trăește cu el...

Cu sufletul liniștit și împăcat cu toate, plecă spre regiment, unde își avea locuința

mergând încet și inspirând profund aerul mișnat al primăverii.

Sămânța rodise și gândul era copt pentru intrupare.

Trimise soldatul ordonanță să se culce, iar când fu convins, că toată lumea doarme, își luă revolverul din cuiul de deasupra patului și ieși afară.

Se așeză pe o bancă și privi în neștire noului carci se alungau pe cerul albastru. Într'un târziu își încărcă revolverul, apoi cu mișcări nervoase, grăbite de gândul să nu-și piardă curajul momentului, ridică țeava în dreptul inimii și trase.

Capul îi căzu pe umăr și de aci pe pept și Voicu se rostogoli lângă bancă. Auzi ca prin vis strigate și pași cari se apropiau. Desluși destul de clar vocea unui camarad, probabil ofițer de serviciu:

— După doctor, ce mai aștepti?!

— Repede, repede...

Apoi avu senzația că nu mai simte nimic și după un restimp l-se păru că prinde un crâmpet de conversație:

— Eram la popotă cu doctorul și cu ofițerul de serviciu.

Auzirăm deodată o împușcătură, urmată de strigătul san-tinelii.

— A murit?

— Nu încă. Se simte inima bătând. Numai de-ar veni odată doctorul...

Apoi Voicu nu mai auzi și nu mai simți nimic.

Moștenirea părintelui Grigorie se dovedise prea măreață pentru puterile unui biet trup de copil. Educația greșită, sub influența unui mediu patriarhal muntenesc, plin de tradiții și legende eroice, lăsase frâu liber arlipilor, cari și alfel, prin însăși firea lor erau prea întinse spre albaștrimele cerurilor, în disproporție cu puterea trupului și de aci, prăbușirea bruscă la întâia ciocnire mai grea cu realitatea unui mediu prea strâmt.

Nepotul părintelui Grigorie plătea rata întâi din datoria, pe care o contractase destinul asupra vieții lui, dăruindu-i un suflet veșnic răvnitor spre largi orizonturi.

(Va urma)

(Urmare din pag. III-a)

fân stricat sau din niște gu-
noaie, în cari pun usturoiu sau
coji de usturoiu, unde stau
toată noaptea și pândesc. Iar
alții nu dorm, ci veghiază toată
noaptea, pentru că așa au apu-
cat din moși strămoși, și așa
este bine.

Poveștile sau legendele ce
le istorisesc cei ce stau și ve-
ghează lângă focul de lângă
biserica, se referesc de regulă
la prigonirea Domnului nostru
Is. Csr. din partea Iudeilor, la
patimile, moartea și învierea
Sa; apoi la luna lui Martie și
Prier și, în urmă, la arderea
și desproparea comorilor.

Unele dintr-aceste legende
le-am reprodus în capitolul
premergător despre ouăle roșii
iar celelalte, cari îmi mai sunt
cunoscute, le reproduc în și-
rele următoare:

„Zice că chiar în noaptea
cea dinlăun, după ce a fost
Domnul nostru Is. Chr. înmor-
mântat, străjerii, cari erau puși
de Iidovi ca să-i păzească mor-
mântul, porunciră unui bucătar
ca să le facă de mâncare:
pâine de grâu, ouă albe fierte,
și zeamă de cocoș, dar cocoșul
astfel să fiarbă, ca toată
carnea să-i pice de pe ciolane.

„Fiind cele poruncile gata,
se adunară toți străjerii la un
loc într-o casă și se puseră
fără grijă la masă ca să măn-
nănce.

N'apucară însă bine a se
așeza la masă, și iată că deo-
dată și pe neașteptate intră
Căiafa înăuntru și le zice în-
tr'un ton răstăit:

— „Cum de nu stați voi să
păziți mormântul, după cum vi
s'a poruncit?... au doară nici-
unul dintre voi nu i-a plesnit
prin minte, că peste noapte
poate să vie cineva și să-l fure
pre Is. și atunci învățelei săi
pot să se laude și să zică c'a
inviat!

„Auzind străjerii cuvintele a-
cestea, începură a râde cu dis-
prej și a zice:

— „Când va răsări din pâ-
nea aceasta grâu, când vor
ieși din ouăle acestea pui, și
când va învia cocoșul din strachină,
atunci va învia și Iisus.

„Însă n'apucară bine a vorbi
cuvintele acestea, și deodată
răsări grâu din pâne, ieșiră
pui din ouă, iar bucățelele de
carne se strânsară la un loc
și învie cocoșul.

„Și când ieși cocoșul din
strachină începu a bate din
aripi și a-i stropi cu zeamă.

„Și de atunci sunt toți Iidovii
peștriți, de atunci au ei alunele
pe față.” S. Fl. Marian

Boemi.

Când stai de vorbă cu un
candidat la absolvirea unei
școli, te impresionează entu-
ziasmul tineresc, optimismul
viguros, care radiază din vor-
bele lui:

— O să urmez facultatea
la București, unde voi avea
tot ce-mi trebuie, începând dela
libertatea pe care n'au școală
n'am prea cunoscut-o și ter-
minând cu posibilitățile de va-
liditate, de eșire din anonimat.

Dar nu e tocmai așa, pen-
trucă odată intrat în vâltoarea
dorinței vieții studențești, te iz-
bești la fiecare pas de alte,
mereu alte neajunsuri, cari
culminează de multeori, prin
lipsa hranei. Cu toate acestea,
viața studențească, are farme-
cul ei specific, inexistent în tot
restul vieții.

Tindr. 19 ani. Student —
facultatea și localitatea nu in-
teresează. — Ne plătind chiria
la timp... a fost licențiat, reți-
nându-se anexele.

Prin grădina publică, în oră
târzie din noapte, se întâlnește
cu un prieten.

— Ce faci, mă, pe aici, la
ora asta?

— Iacșa. Iau aer. Docto-
rul mi-a recomandat aer...
nocturn.

După 1/2 de ceas:
Prietenul: Ei, al noroc și
vise plăcute.

— Unde te duci?
— Să mă culc.
— M'as duce și eu,
— De ce nu mergi?
— ...N'am unde.

.... Două săptămâni l-a găz-
duit prietenul.

Altul. Tot student, dar și
funcționar. Spirit nomad și
probabil tlcnit. Cu nici un
colleg de birou, nu se împle-
tenise. Fire foarte deschisă de
altfel, a evitat orice prietenii,
în afară de cele conjudețene,
alcoolice prin situația locului,
adece... din podgorie. A stat
în București 11 luni, și a
schimbat 10 locuințe. La a 10
mutare, e întrebat de un prie-
ten, despre motivul voiajului...
de ordin domiciliat.

— Mă, m'am plictisit. Să
urc eu câteva luni aceleași
trepte, să dorm în același pat,
aceleași ploșnițe să se umfle
cu sângele meu, aceleași pro-

prietere să-i plătesc mereu
chiria, acelaș portar să-mi
deschidă poarta, dimineața...
când vin să mă spal pe obraz?

Monotonia aceasta mă abru-
tizează, și în nici un caz n'as
vrea să seamăn cu tine.

O aștepta la gard. Și era
nerăbdător. În sfârșit lat-o.
Privirea drăgoasă cu care
a... îmbrățișat-o și l-a îmbră-
țișat n'are rost s'o mai descriu,
căci și-o poate închipui ori-
cine, ca și primele vorbe ce
și-le-au zis.

Ea: Mergem cu autobusul,
nu-i așa?

Ei: O dragă, aș fi foarte
fericit dacă am merge pe jos.
Al fost atâta timp bolnavă și
mi-era nespun de dor de tine,
nespus de dor, așa că o mare
mulțumire sufletească aș avea
dacă n'am merge cu autobusul.
Și apoi, tu ai fost bolnavă și
ai nevoie de aer curat, ori nu
e bine de loc dacă vei sta în
aer stricat.

... Sărmanul, n'avea lescae
în buzunar.

Erau 3. Doamne, și toți 3
studenți. Unul venind de acasă,
a adus drept plocon 3 fazani,
ministrului Basarabiei din acea
vreme, candidul Halippa (cu
doi de p). Dar spre nefericirea
Excelenței Sale și spre fericirea
tinerilor noștri, ministrul era
plecat la Chișinău fiind tot pe
vremea aceea, și director mi-
nisterial, al Basarabiei.

Ce era de făcut?
Să-i lase, se strică
Să-i frigă, îl e frică
...Mai bine să-l vândă.

„Ciobanu” fu gata să-l cum-
pere cu 80 lei bucata, deci în
total 240 lei, adecă,
3 floci de porc
3 buc. pâine.

1 baterie „Grasă de Dealul-
mare”.

1 sifon mic
3 turcești și remiza.

Total 150 lei, rămânându-le
un rest de 90 lei, adecă 3
sprizuri a 20 lei la barul Sim-
plon, și 30 lei garderobă și
remiză.

Deci o ofensivă de războiu
psendoumed, bine schițată, până
ajunseră la „Simplon”.

Aci socotelile s'au încurcat,
deoarece ar fi băut mai mult
decât un spriz de cap.

unele de altele. În același timp,
în suflet simți un gol imens.
Nu mai știa unde este, de
unde vine și unde se duce.
Nu mai știa nimic. Simțea
doar că primejdia este în ju-
rul lui, este aproape. Ce pri-
mejdie? Nu și dădea seama.
Golul din suflet, teama nefe-
rească ce-l cuprinsese, întune-
ceau ce-l înconjură, punctat
numai ici colo de clipirile
roșietice a vre-unui bec, îi
dădeau impresia că se prăbu-
șește în gol, tot mai jos, tot
mai jos, spre neant...

Un muncitor din tipografie
trecu pe lângă el, dar nu-l
recunoscu.

Fața, descompusă, ochii s'găiți
înainte aveau expresia idioțită
a unui dement, iar brațele
atârnavă moarte în jos. Fără o
mișcare, părea crescut înain-
tea tăvernei cu pereții mur-
dari din care eșise. O forță
inexplicabilă îl ținea să nu
cadă.

În tăcerea, ce încet, încet
se lăsa mai grea, mai apăsă-
toare peste oraș, minutele tre-
ceau încet. Deodată, parcă
mișcat de un mecanism inte-

Insemnări.

Din nou coboară-te 'ntre noi, Isuse.

de A. Vlahuță.

Din nou coboară-te 'ntre noi, Isuse,
Căci iarăși turma ta e rătăcită.
Și iar se 'ntinde noaptea cea cumplită
A vechii uri, de tine-atunci răpuse.

De-abia se mai zărește ca prin sită
A mântuirii stea. Dar cât de sus e!
Se depărtează parcă... Dine spuse
Că stingerea ni-i singura ursită?

O, vino, iubitorule de oameni,
În sufletul bătrânei lumi să sameni
Din nou credința cea mântuitoare...

Cunoaște-l-vom? — Pleca-vom fruntea oare?
Când, întinzându-și mâinile amândouă
Asupra-ne, va zice: „Pace vouă!”

...Ce-a urmat...

Dimineața la ora 5, în fața
barului se certau. Vocea unuia
se distinge mai clar:

Ei bine, azi am plătit eu
și Halippa. Când veți plăti voi?
...Grea problemă!

Doi, tot studenți Locuiau în
Calea Plevnei — No. nu-l mai
spun — la un profesor. Pen-
trucu să ajungă în camera lor,
trebuia să treacă prin bucătărie

Într-o bună seară, după o
masă copioasă compusă din
sare, pârlăgele roșii pâine și...
H₂O, unul dintre ei ochi în
bucătărie un borcan enorm cu
niște crastaveți delicioși.

— Mă ce-ar fi dacă am
fura noi câțiva d'ăia, că pâine
mai avem.

— Ar fi ceva minunat. Mai
bine dute tu de ia 2, căci și
așa servitoarea s'a culcat deci,
nu e nici un pericol.

După câteva minute de a-
șteptare, prietenul se reîntoarce
cu 2 castraveți. Cum sunt mai
frumoși. Cât ai bate din palme,
se volatilizară. Nici unul dintre
ei nu se săturaseră.

Dar... începură să iasă tot
pe rând afară, fără să spună
unul, celuilalt, unde se duce.

Urmarea?

Borcanul pe jumătate gol,
scandal enorm, urmat de mu-
tare imediată.

Și multe altele, pline de un
farmec unic și indescriptibil.
aug. mic.

Urmați-l!

În una din Duminicile tre-
cute, dl Ștefan Șterdian, a j-
nut în comuna Macea din a-
cest județ, o conferință pe in-
telesul poporului, despre legea
conversiunii datoritiilor agricole.
Pentru a fi cât mai bine înțe-
les, dsa a făcut un istoric al
desvoltării agriculturii și in-
dustriei, din cele mai vechi tim-
puri și până azi, încadrând în
acest istoric și desvoltarea a-
griculturii și industriei româ-
nești. A vorbit apoi despre ca-
uzele crizei și remedie-
rea ei prin conversiune. A a-
rătat în mod foarte clar ce în-
semnează conversiunea, felul în
cum și cui se aplică, modul în
care se asanează datoritiile prin
suspendarea executărilor. A a-
rătat datoritiile cari nu intră în
prevederile acestei legi.

În altă parte a ziarului pu-
blicăm un extras din conferin-
ța dlui Șterdian.

Am vrea ca intelectualii să
urmeze exemplul dat de dl
Șterdian, explicând populației
dela țară, legea conversiunii,
spre a nu se produce intercom-
pretări de felul celor relatate
în acest număr de colabora-
torul nostru I. Pordea, intercom-
pretări ce produc numai ne-
mulțumiri.

Pe dl Șterdian îl felicităm
pentru aceasta idee.

Citiți și răspândiți
ziarul „ARADUL”

UN CEAS GROASNIC*)

de RADU BALTAG

12 ore noaptea.

Silviu Rașcu, ridică ochii de
pe jurnal. La zumzetul lămpii
de benzină ce ardea în ta-
verna murdară din marginea
orașului, unde poposise în
drum spre casă, i-se părea că
aude cântecul clopotului, tras
în dungă, care-l trezise la
vârsta de 10 ani, când se
aprinse casa pe el, în satul
de la poala Găinii. Sunetul ce-l
auzea era atât de puternic,
atât de real, încât cu toate
că și dădea perfect de bine
seama că nu poate fi adevă-
rat, totuși eși în ușa tăvernei
să verifice. Afară nimic. În
afară de uruiul surd și îndepă-
rătat al vehiculelor ce stră-
bateau bulevardele orașului, nu
se auzea nimic. Se reîntoarce
în tăvernă, unde la acest ceas
târziu, în afară de patronul ce

moșia după teighea, era sin-
gurul client. Iși reluă lectura
jurnalului murdar. Nu trecu
mult, și din nou în urechi îi
sună dangătul de primejdie a
clopotului. Ilusia era atât de
intensă și de enervantă încât,
nervii lui slăbiți de mizerie,
n-o mai putea suporta. Brusc,
aruncă jurnalul, plăti și eși în
ușă, cu intenția de a pleca
spre casă.

Abia închisă ușa în urma
lui, și o frică grozavă îl cu-
prinse: Avea senzația că în
jurul lui sunt puteri miste-
rioase și diabolice. Corpul în-
cepu să-i tremure. Frica îl
imobilisă. Teama, o simția
în mod fizic și moral. Fiori,
după fiori reci îi treceau de-
alungul și de a latul corpului.
Avea impresia, că tendoanele
ii slăbesc, mușchii se despica
de pe oase, iar aceste se trans-
formă în bucăți independente

unele de altele. În același timp,
în suflet simți un gol imens.
Nu mai știa unde este, de
unde vine și unde se duce.
Nu mai știa nimic. Simțea
doar că primejdia este în ju-
rul lui, este aproape. Ce pri-
mejdie? Nu și dădea seama.
Golul din suflet, teama nefe-
rească ce-l cuprinsese, întune-
ceau ce-l înconjură, punctat
numai ici colo de clipirile
roșietice a vre-unui bec, îi
dădeau impresia că se prăbu-
șește în gol, tot mai jos, tot
mai jos, spre neant...

Un muncitor din tipografie
trecu pe lângă el, dar nu-l
recunoscu.

Fața, descompusă, ochii s'găiți
înainte aveau expresia idioțită
a unui dement, iar brațele
atârnavă moarte în jos. Fără o
mișcare, părea crescut înain-
tea tăvernei cu pereții mur-
dari din care eșise. O forță
inexplicabilă îl ținea să nu
cadă.

În tăcerea, ce încet, încet
se lăsa mai grea, mai apăsă-
toare peste oraș, minutele tre-
ceau încet. Deodată, parcă
mișcat de un mecanism inte-

rior, Silviu Rașcu porni în
fuga spre centrul orașului. O
fugă idioată, o fugă disperată,
prin noroi, prin bălți și peste
pietri. Birjari întârziati se uitau
însălmăntați după el, iar cei
ce mergeau spre oraș, erau
lăsați în urmă, întrecuți de

Rașcu, care gonia disperat.
Întâi șapca sdrențuită îi sbură
din cap, părul lung și negru
care-i flutura în jurul capului
ii dădea o înfățișare și mai
sinistă. După șapcă urmă par-
desiul. Rămas numai în haină,
alerga mai repede și mai ușor
pe străzile netede cari-l apro-
piu de oraș. Peste fața des-
compusă, se așternuseră acum
și semnele oboselii, dându-i
un aspect și mai înfiorător.
Respira greu pe gura deschisă,
iar de pe buze i se prelungea
scuipatul pe barbă și deacolo
cădea pe haina săracăcioasă.

În halul acesta, ajunsese în
str. Mețianu. Fugea mereu,
părând ca popasul îl va face
în Piața Avram Iancu. În
goană trecu pe lângă Gaby
Ross, tovarășul lui de mizerie,
care se îndreptă spre casă și
pe care nu-l cunoscuse. Gaby,

stupefiat de scena aceasta
cinematografică se luă după
el. Acum doi fugeau nebunește
Silviu Rașcu, deși obosit și
Nef-
alergătura de până aci, totu-
era cu mult naintea lui Gaby
care și el fugea ca un dispe-
rat.

În mai puțin de un minut
ambii erau înaintea teatrului.
Aci Rașcu se opri un moment.
Dar în secunda următoare
porni din nou, în aceeași fugă
disperată. Ajuns în fața bise-
ricei catolice se opri din nou.
Aci îl ajunse Gaby, dar căm-
să puna mâna pe el, jăs-
spre ușa bisericii, în care in-
cepu să bată cu pumnii. Gaby
il ajunse și vru să-l oprească
Rașcu se întoarce spre el și
începu să-l lovească în piept
și în față.

Lasă-mă să intru, lasă-mă
să intru, urla Rașcu. Apoi
întoarsă din nou la ușa și in-
cepu să bată în ea cu pumnii
și cu picioarele.

Deschideți ușa, deschideți
mă ajunge! Ticăloșilor, nu mă
lăsați! Deschideți ușa. Lăsa-
ți-mă să intru, mă ajunge, mă
omoară!

*) Fragment din romanul Omul
care și-a vândut sufletul.

M. S. Regele Carol al II-lea vizitează cartierele distruse de apă.

Ajutoare distribuite sinistraților din Micălaca și Mureșel
— Poporul mulțumește cu lacrimi în ochi, pentru dragostea ce i-o poartă Regele său.

Marți dimineața s'a răspândit în public vestea evenimentului: După masă la ora 3 sosește Regele, să viziteze cartierele distruse de apă.

Sosirea fusese anunțată luni seara de către secretarul ministerului Ardealului. Încă luni noaptea autoritățile civile și militare s'au întrunit pentru a discuta măsurile ce sunt de luat. Iar Marți dimineața dl Coriolan Tătaru, ministrul Ardealului însoțit de doi generali, a sosit în localitate cu rapidul Dacia. Marți înainte de masă apoi s'a fixat programul vizitei Regelui și itinerarul ce va fi urmat.

În așteptarea M. Sale de dimineață străzile au fost împodobite cu culorile naționale. Pe la ora 2 soldații și poliștii își ocupă locurile pe străzile ce vor fi parcurse de Maiestatea Sa, iar la gară încep să sosească autoritățile. La sosirea trenului regal, pe peron se aflau Dni Dr Coriolan Tătaru, ministrul Ardealului, Dr Gheorghe Șerban, prefectul județului, Dr C. Radu, primarul orașului Dr Lazar Augustin, Dr R. Moga, cheful poliției, inspectorul administrativ Nicolau dela Timișoara, Furluganu, prefectul județului Timiș. P. S. Sa Episcopul Grigorie Comșa, însoțit de consilierii eparhiali, generalii Economu, comandantul corpului VII armată, Sârbru, comandantul corpului VII teritorial, Motaș, comandantul diviziei I. infanterie, Balăcescu, comandantul diviziei I. cavalerie, colonelii Petrovicescu și Mihăilescu comandanți de brigadă, Constantinescu comandantul reg. 93 inf. Lt. Col. Brătianu, com. reg. I. roșiori, maiorii Popovici Nicolae și Mihailescu, și alți ofițeri superiori din garnizoana Arad. Apoi La-kattos Otto din partea bis. rom. cat. Ludovic Frint, episcop reformat, Iosif Papp protopop gr. cat. Kovincits Uros, protopop ort. sârbesc, Vágvolgyi și Schreiber, din partea comunității evreiești. Reprezentanții magistraturii în frunte cu dnii Orăzeanu și Vulpe. Dnele Lily Crișan, Florica Burescu, dir. lic. de fete, Laugier, dir. șc. norm. de fete, Neferu, dir. șc. com. de fete, dna Botiș. Apoi dnii Ascaniu Crișan, dir. lic. de băieți, V. Suciu, dir. șc. com. Dr Șt. Cicio Pop, Dr V. Avramescu, Silviu Moldovan, deputat Grama, Dr Botiș, rectorul Academiei teologice, prof. Manole, etc. etc. Apoi o mulțime de ziariști și de fotografi.

Sosește trenul.

Precis la ora trei, trenul sosește înaintea peronului. Apariția la geam a M. Sale e salutăată cu urale. Din vagon se dau jos întâi dnii gen. Ilasievici, mareșalul Palatului și colonel Condeescu, adjutant regal. În urma lor coboară Regele, care e salutat de dl Coriolan Tătaru ministrul Ardealului. Urmează raportul Dlui General Economu, după care dl Dr Gheorghe Șerbanu, prefectul județului, urează Maestății Sale, în numele populației județului, bun venit. La urmă, vorbește primarul orașului, dl Dr. Cornel Radu, urând bun venit, și aduce o-

magiile de credință și supunere a populației sinistrate. Oferă Suveranului tradiționala pâine și sare.

Vorbitorilor Maiestatea Sa le-a strâns mâna iar când a văzut pe dl Șt. Cicio Pop, s'a îndreptat spre dsa, adresându-i câteva cuvinte și strângându-i cald mâna.

În drum spre esire, mai multe doamne au oferit M. Sale buchete de flori.

Pe piața din fața gării, mulțimea adunată să-și vadă Regele, a salutat apariția Sa prin urale și strigăte de trăiască. Aci, M. Sa s'a urcat în micu-i automobil de sport, pe care-l conduce singur și a pornit spre Micălaca.

La Micălaca.

Primul popas făcut este la intrarea în Micălaca nouă, unde dl Coriolan Tătaru dă relațiuni despre mărimea apelor. Apoi M. Sa vizitează câteva străzi din cartierul a cărui case sunt distruse. De aci, urmat de autorități, M. Sa se îndreaptă spre biserica din Micălaca unde se oficiază un scurt serviciu divin, la sfârșitul căruia P. S. Sa Episcopul Grigorie Comșa, rostește următoarele cuvinte.

„Sire,

Locuitorii din Micălaca și alte cartiere ale orașului Arad, cu ochii încă umezi de încercările năvalnicilor ape, varsă acum lacrimi de bucurie că pot vedea în Majestatea Voastră pe crânicul purtător de grije a Cerului, care V'a tri-

mis să arătați că suferințele acestui popor sunt și ale M. V. Dragostea părintească ce o arătați acestor locuitori, le va sporii speranța, perseverența și bărbăția, spre a-și reface gospodăriile lor, iar prin grațul meu, acești buni creștini și români, Vă asigură de veșnica lor recunoștință, știind că V-ați îndurat prea grațios a-i ajuta în numele lui Dumnezeu, care poartă grije de dânsii. Tă trăiți, Sire.”

Regele distribue ajutoare.

După serviciul divin Regele a eșit în fața bisericii, unde a împărțit ajutoare la aproape 200 sinistrați mai încercați de soarte. Fiecărui sinistru Regele i-a adresat cuvinte de îmbărbătare și încurajare. Populația a primit ajutoarele cu lacrimi în ochi, sărutând mâinile și hainele Regelui. Ajutoarele distribuite, variază între 1 și 4 mii lei, iar unei femei cu 9 copii, Regele i-a dat 6000 lei.

De aci, M. Sa a pornit spre strada bisericii în jos spre dig, intrând în mai multe rânduri în curțile oamenilor, a căror case sunt dărâmate.

Astfel a intrat în curtea lui Boșneac Gheorghe, unde în locul casei se află grămezi de cărămidă, țiglă și lemne. Regele observează:

Aci mai este destul material ce se poate folosi. Dumneata unde locuiești? Boșneac arată câteva gră-

mezi de cărămidă acoperite cu scânduri. Regelui nu-i place acest lucru. Nemulțumirea și-o arată:

A trecut multă vreme de când s'a scurs apa. De ce n-ai încercat să-ți reclădești măcar o odaie? Vecinii ți-ar fi dat ajutor. Nu trebuie să uiți niciodată, că dacă oamenii se ajută unii pe alții și Dumnezeu îi ajută.

Credem că nu e nevoie de nici un comentariu.

Spre Aradul nou.

Dela Micălaca, Regele urmat de autorități a plecat la Mureșel și Aradul nou, unde la fel a vizitat locurile unde apa a provocat dezastre, împărțind și aici ajutoare la 40 de familii mai greu încercate. Și aici ca și la Micălaca populația a mulțumit Regelui cu lacrimi în ochi pentru interesul ce l-a arătat nenorocirii lor.

Insemnăm un alt fapt, din care reiese dragostea ce M. Sa o poartă poporului.

În drum spre Aradul nou, o femeie, cu o petiție în mână se îndreaptă spre automobilul regal. Un ofițer de poliție o vede și-i smulge din mână jalba. Regele care a văzut totul, oprește mașina, și întreabă: Ce dorește dela mine?

O petiție Maiestate, răspunde poliștului.

Unde e?

Poliștului incurcat, întinde petiția.

Nu așa, zice Regele, dă-o îndărăt.

Petiția ajunge din nou în mână femeii, care cu lacrimi în ochi se îndreaptă spre automobilul regal, înmânând-o Regelui.

* * *

În cele 2 ore cât a durat vizita, M. Sa Regele Carol, a distribuit între sinistrați suma de lei 360.000.

Dela Aradul nou, M. Sa s'a îndreptat spre gară, de unde trenul regal a pornit la ora 5.20 spre Bărlad, unde de asemenea apele au făcut pagube mari.

r. b.

Conferințe adresate intelectualilor.

În săptămâna a V-a din postul mare, în sala de ședințe parohială, dela biserica catedrală, preoții bis. ort. din localitate, au ținut un ciclu de conferințe, pentru intelectuali.

Și anume:

La 18 Aprilie a conferențiat, păr. F. Codrean, despre „Cauzele și remediile adversității dintr-o clasă.”

La 19 Aprilie a vorbit păr. I. Felea, despre: „Creștinismul în fața vieții și științei moderne.”

La 21 Aprilie păr. V. Mihut, despre: „Semnul spiritual al crucii” iar

La 23 Aprilie păr. C. Turicu, despre: „Biserica și intelectualii.”

Aceste conferințe s'au desfășurat, într-o atmosferă de sărbătoare, fiind ascultate cu interes de cei prezenți.

Ar fi regretabil, dacă intelectualii localnici, n'ar aprecia îndajuns străduința preoților noștri, cărora numai laudă li-se cuvine, pentru activitatea lor laborioasă, dezvoltată pe terenul sfintei noastre biserici și întărirea credinței creștine.

E rândul nostru să le dăm ascultare și sprijin în munca lor, dacă dorim binecuvântarea lui Dumnezeu.

L. Dublea

Fratricidul.

Într'un număr recent al ziarului „Curentul” la rubrica „Vestii din Arad”, corespondentul acestui ziar semnează, între altele câteva considerații personale cu privire la desființarea Școlii Normale de Fete din localitate. D-sa are toată dreptatea apărând Școala Normală de Fete, a cărei desființare a produs în adevăr o impresie dureroasă în orașul nostru. Ziarul nostru a protestat de asemenea, de nenumărate ori împotriva desființării acestei școli. Ceeace desaprobam din articolul D-sale este modul lamentabil în care D-sa înțelege să apere această școală, atâcând în același timp Școala Normală de Băieți, pe motivul că are caracter confesional și profesori cursiști și suplinitori.

Situația profesorilor cursiști dela toate școlile, nu numai dela Șc. Norm. de Băieți, a fost soluționată prin lege și credem, că nu părerea d-sale mai lipsea în această chestiune.

Profesori cursiști există și la Liceul de băieți și nimeni nu s'a gândit să desființeze liceul din acest motiv; iar ca fost elev al acestui liceu, îmi permit să apreciez, că dintre cei mai buni profesori pe cari i-am avut, mare parte erau cursiști.

La Școala Normală de Băieți funcționează actualmente 12 prof. titulari (dintre cari 9 sunt definitiv) și numai 2 suplinitori. Cei mai mulți dintre profesorii cursiști s'au remarcat și prin activitatea lor extra-scolară și publicul arădan a avut deseori ocaziunea să-i aprecieze.

Dar dacă această observațiune a coresp. „Curentului” este nedreaptă și răutăcioasă, apoi nu înțelegem nicidecum de ce nu-i convine d-sale caracterul confesional al școlii.

În același articol același corespondent are aerul să atribue Școlii Normale de Fete vârsta de 120 ani. Noi, cari suntem arădani mai vechi decât d-sa și cari cunoaștem trecutul Aradului, știm că Școala Normală de Băieți, nu cea de Fete, împlinește anul acesta 120 ani.

Și de 120 ani de când există, această școală a fost mereu confesională, iar acest lucru nu a supărat încă pe nimeni.

Desființarea Școlii Normale de Fete este, desigur, o grea lovitură pentru noi, dar iarăși este sigur, că sacrificarea Școlii Normale de Băieți în locul celei de fete nu ar găsi aprobarea nici unui arădan și nici nu ne-ar consola.

Credem, că Școala Normală de Fete, la fel ca și cea de băieți, trebuie să fie menținută, în interesul românilor și a romanismului de pe această graniță. În acest sens trebuie dusă lupta.

Ț. Dragoș

Programul Cinematografelor

Central: dela 1 Maiu
0 oră cu tine

Mare comedie muzicală, în care rolurile principale sunt deținute de cunoscutele vedete Janette Dacdonald și Maurice Chevalier.

Select: dela 1 Maiu
Pe unde curge Volga
O puternică realizare dramatică după romanul Invierea de L. Tolstoi. În rolurile principale Lupe Velez și John Boles.

După aceste urmează:
Ultima noapte
cu Clive Brook, Kay Francis și Miriam Hopkins.

Să ne trăiești Măria Ta!

În vremuri de cumplită isbeliște, se întâmplă câte odată evenimente cari trebuiesc considerate drept revirimente morale pentru noi, ispășitorii greșelilor altora.

Puhoiul nestajnic al apelor a distrus în câteva minute gospodăriile întemeiate în ani de zile. Suntem încă sub impresia a-celor grozave clipe în cari așteptam înfrigați năvala valurilor furioase, în oraș. Cartierele marginase, căzuseră rând pe rând, jertfe neprihănite, lăcomiei apelor.

Dar clipele acelea au trecut și a intrat în acțiune umanitarismul. Autoritățile secundate de societățile particulare și indivizi răzleți, și-au dat silința să aline durerile nenorociților, să repare ce mai este de reparat și să ajute reconstruirea celor distruse.

Pe undele nevăzute ale aerului, într-o seară în care toți, burghezi cari ținem la confort, ne-am re-luat obișnuitele tabieturi, o veste a străbătut cu iuteala fulgerului:

Vine Regele.

De ce?

Să vadă personal urmările inundațiilor și să ajute pe cei sinistrați.

Și a descins în orașul nostru, înconjurat fiind de dragostea tuturor cetățenilor. A descins, afirmând încă odată prin gestul făcut, dragostea și grija ce o poartă poporului Său.

Mărit să fii Stăpâne! În jurul Tău, facem acum și pururea, sid în întăriturile căruia se vor opri dușmanii hrăpăreți ce-ar îndrăzni să se atingă de fruntariile ce-au fost dobândite cu atâta jertfă de sânge.

De credința și dragostea noastră, niciodată nu Te îndoi, căci în Tine ni-e nădejdea și speranța în spre mai bine.

Grija ce o porți năpăstuitului Tău popor, e o chesăsie pentru noi, că la Măria Ta vom găsi întotdeauna dreptatea și mângăierea.

Să ne trăiești și să ne stăpânești întru mulți fericiți ani, slăvit diriguitor al destinului poporului românesc.

Augustin Miclea.

Șoimii României Asociația din Grădiște.

În ziua de 16 Aprilie a. c. a avut loc în Arad-Grădiște constituirea unei societăți de educație fizică după modelul »Șoimii României« a căror statute cu mici modificări s'a adoptat.

S'a hotărât ca aceasta să funcționeze cu un comitet compus din membri activi, sub egida »Astrei culturale« alegând ca Președinte de onoare pe d. Crișan Ascanie Președintele activ al Astrei culturale despărțământul Arad și sub patronajul dlui Dr. Iuliu Hațiegan prof. universitar f. Ministru președintele activ al »Șoimilor« din Cluj, a d-lui Dr. Căndea Aurel Insp. Gen. Sanit. Președ. activ al Șoimilor din Banat cu sediul în Timișoara și a Col. Virgil Bădulescu Directorul Oficiului Național de Educație Fizică (O. N. E. F.) cu sediul în București, și sub scutul bisericeilor ortodoxe și greco-catolice române, din partea cărora se va primi direcțiile pe toate terenurile de care este nevoie pentru propășirea scopului urmărit de aceasta organizație.

Adunarea a fost prezidată de d. Crișan Gheorghe la care au luat parte d-nii: Lipovan, Goicea, Candrea, Tulcan, Ardelean, Mărcuș Ciolan, Adamovici, Bucur, Mălăeș, Popa, Bradin, Lucea, Iancu, Ferenț, Albulescu, Stan, Botău, Nădă-

ban, Batrân, Vanc, I. Barbu, Török, Sugar, Tarcea, Vlaicu, și alții.

Adunarea a ales cu unanimitate de voturi următorul comitet:

Președinte: Crișan Gheorghe, Vice Președinte: Goicea I. Ioan, Secretar: Adamovici Remus, Cassier: Tarcea Trandafir, Instructor: Barbu Valeriu, Asistent: Vlaicu Viorel, Medicul Societății: Dr. V. Noveanu, Controlor: Cioban Aurel, Conduc. Diletanților: Bucur Gheorghe, Delegatul S. E. F. S. R.: Lipovan Cornel, **Președinte de onoare**: Dl. Ascanie Crișan, **Patroni**: P. S. S. Episcopul Grigorie, d. Gen. Bălăcescu C. d. Vasile Goldiș f. Ministru și Dr. Ștefan C. Pop fost ministru.

Membrii de onoare: d. Dr. Șerban Gheorghe, Dr. Radu Cornel, Hărgot Gheorghe, Dr. Ursu Ioan, Dr. Moga Romulus, Caba Iuliu, Ing. Ispravnice Gheorghe, Jura Nichifor, Dna Neferu, Dna Bucurescu Florica, D. Sava Bărbătescu, Suciu V., Dr. Marșieu Iustin, d. Inginer Mateescu, d. Ing. Sapia, d. Ing. Cărpinișan, Dr. Mărcuș Mihai, Dr. Stoinescu Alexandru.

Scopul asociației precum și programul acestei societăți de educație fizică se va publica pe larg în numărul viitor a ziarului nostru.

Gh. Cr. Grădișteanul

Pentru sinistrați.

Contribuția liceului de fete din Arad.

Elevele liceului de fete „Elena Ghiba Birta“ Arad, la apelul călduros făcut de directorul lor, d-na Florica Bucurescu, pentru ajutorarea sinistraților au răspuns cu entuziasm strângând obiecte de îmbrăcăminte, bani și alimente, gătind în orele de gospodărie sub îngrijirea d-nei prof. M. Manole, mâncare pentru sinistrați.

S'au strâns următoarele sume de bani:

Cl. I a. Lei 62. Cl. I b. Lei 36. Cl. II a. Lei 64. Cl. II b. Lei 97. Cl. III a. Lei 400. Cl. IV Lei 200. Cl. V Lei 93. Cl. VII Lei 270.

Aceste sume s'au pus pe lista Municipiului Nr. 61 pe care o colectează d-na Fl. Bucurescu, care a dat 200 Lei, împreună cu suma de 229 Lei, colectată de Corpul didactic al liceului. În total suma de lei 1658.

Obiectele de îmbrăcăminte în număr de 147, au fost duse de eleve care le-au împărțit sub supravegherea d-nei Directoare, în ziua de Miercuri 6 Aprilie c. la sinistrații dela școala primară Nr. 11 din Piața Luptei, iar celelalte le-au colectat cercetașele Cohortei „Crișana“ și le-au dus Vineri 8 l. c. la sinistrații dela Obor, sub conducerea Comandantei lor D-ra A. Ștefănescu.

Au gătit și împărțit mâncare pentru 40 persoane elevele clasei a IV-a, pentru sinistrații dela școala primară din str. V. Holăran, Miercuri în 13 l. c. Asemenea cl. VI—VII au pregătit pentru sinistrații din str. Românului, Joi în 14. c. Sâmbătă 16 l. c. elevele cl. II b. au gătit pentru 60 de persoane din alimentele aduse de diferitele clase, 2 feluri de mâncare, care a fost împărțită la Obor. Elevele au fost conduse de d-na Directoare ca să împartă ele singure spre a li se desvolta cât mai mult sentimentul de milă de aproapele. În ziua de Sf. Gheorghe elevele au împărțit ouă pentru copii din str. Românului, ducând și alimente la bucătăria comunală. În zilele de 28—29 IV, cercețele au colectat ouă și cozonaci pentru sinistrați.

De asemenea dela serbarea pe care o vor aranja elevele liceului de fete în ziua de 19 Maiu a. c. 50%, se vor vărsa tot pentru fondul de ajutorare a sinistraților.

Diracțiunea liceului de fete, aduce și pe această cale mulțumire părinților cari au trimis mâncare, îmbrăcăminte și bani, prin fiicele lor, răspunzând astfel apelului făcut de d-na Directoare Fl. Bucurescu.

România
Portărelul Judecătorei Șiria.

G. 3618/1930

Publicație de licitație.

În baza executiei de escontenare efectuată în ziua de 5 Septembrie 1930 pe baza deciziei Judecătorei Arad cu No. 9728/1930 obiecte sechestrate în procesul verbal de execuție No. G. 3618/1930 și anume: 2 dulapuri, 132 cărți diferite, una dormeză, 7 tablouri pictate, 22 vase etc., prețuite în suma de lei 49.933 cuprinse în favorul Automobilă S. A. reprezentat prin Dr. Carol Weil avocat din Arad, pentru suma de lei 6281 rest din capital interese de 12% dela 1 Ianuarie 1929 precum și spesele stabilite până în prezent se vor vinde la licitație publică în Șiria (locuința urmăritului) în ziua de 5 Maiu 1932 la ora 10 a. a. m. conf. art. de lege IX §-ului 107 și 108 din anul 1881 al legii exec.

Aceasta licitație se va ține și în favorul lui Casa Agricolă de Păstrare Arad Cenadană pentru suma de lei 80.000 cum și în favoarea tuturor creditorilor cari vor anunța drepturi de preferință. Șiria, la 5 Aprilie 1932.

D. Antonescu,
Șef portărel.

Corsete de cea mai modernă lăitură și prețurile cele mai estine

IRMA PILCZ

specialistă în corset,

Arad, Str. Eminescu 14.

□ **Propagandă maghiară contra României.** Volumul »Dreptate pentru Ungaria« scos de frații Zegrady cu ocazia împlinirii a 50 de ani dela înființarea ziarului »Pești Hir-lap« a fost tradus în limba italiană. În acest volum pe lângă revizuirea tratatelor de pace și restituirea integrală a Ardealului, se pretinde că ungurii au considerat totdeauna ca frați pe cei ce aparțineau altor națiuni și că aceștia au fost ajutați în dezvoltarea limbii și culturii lor. **Să fie la ei acest ajutor!** Dar serviciile noastre de propagandă ce fac?

Pălării dela . . . Lei 150
Cămăși dela . . . Lei 195

CHIC

Hegedüs & Goldmann
Bul. Reg. Maria

□ **Un nou protest contra Rusiei.** Uniunea ziariștilor ucrainieni din străinătate a înaintat Ligii Națiunilor un protest în care arată toate grozăviile masacrelor bolșevice din Ucraina. În acest protest se face apel la lumea intelectuală, care e invitată la solidaritate pentru a lupta pe toate căile contra sălbăticiilor bolșevice.

Două aspecte.

Mai multă dragoste reciprocă, mai multă inimă în munca pentru propășirea țării, mai strânsă colaborare pentru promovarea binelui obșteșc!

Care intelectual român, dacă ar trebui să vorbească despre acestea lucruri, n'ar căuta să le accentueze, să le arate însemnătatea și necesitatea imperioasă, îndemnând pe toată lumea să lăpede haina intereselor personale, a urei și egoismului și să devină toți buni, sociabili și desinteresati? De fapt nu sunt întruniri, serate, cercuri culturale, banchete, serbări naționale, etc., unde să nu se repete într'un fel sau altul, cu pompoasă animație „Unire în cugete și simțiri, frățietate și armonie etc. E jalnic cum toți acești înflăcărați, beți de insuflăre și altruism, peste câteva ceasuri sau minute chiar, calcă în picioare, aruncă în fărâna, tot ceace credem că au în suflet, că i-a înălțat și i-au făcut mai buni și mai umani!

Cine zice că n'ar fi bună o colaborare între preot, învățător profesor, medic, notar etc., pentru că toți împreună să muncim pentru ridicarea culturală, economică și sanitară a țării noastre? Cine ar zice că o muncă cinstită, o unire sufletească între toți intelectualii români dintr'un sat, oraș, județ sau țară, ar fi un lucru nefolositor?

E un uluitor spectacol când te gândești cum toți tipă după aceleași lucruri ideale, își desvăluiesc aceleași gânduri, aceleași aspirațiuni nobile și cum aceiași oameni le disprețuiesc în același timp!

Avem același scop, urmărim același ideal — în aparență — dar ne urăm reciproc, ne ocupăm — de fapt — numai de noi, de interesele noastre personale. Toți tipăm: armonie, unire de forțe creatoare, dar toți profesăm dușmănia și viclenia!

Fiecare caută să ajungă ceva, însă nu cu dorul de a munci cinstit pentru binele obșteșc, îndeplinindu-ne astfel menirea,

ci pentru a-și crea o stare, situație care să reclame ca mai puțină trudă și cât mai mult profit material!

Funcționarul își face dator numai așa ca să treacă vremea și aceasta din cauza celor sus puși, cari nu-l plătesc decât răndul; comerciantul, me-seriașul și negustorul, își pu-gășesc clientul în schimbul unei mărfi sau lucru cât m-rău. Toți ne exercităm profesiunile cu un singur scop: ban-reputație, renume!... Ceeaa-lipsește este conștiința și cin-stea. Dacă ar trăi azi Diogene-ar zice: »caut un om cinstit!

Trăim în secolul materialismului, suntem o generație zbârlită de ură și discordie. Câtă deosebire e între ceea ce arătăm și ceea ce suntem în realitate!

Sunt și oameni cinstiți, tragerile de inimă, cu suflete nobile și bune, dar aceștia sunt puțini fiindcă e lumea parva nișilor și oportuniștilor! Existența omului cinstit și drept este neasigurată. Dacă vreai să ajungi la ceva, trebuie, să te și lingui, să măgulești amururi proprii deșarte, să fii șar-garnic. Cinstea, dragostea de muncă adevărată, idei înalte adevărate, sunt mărfuri ce nu se găsesc, dar mai ales nu se trecere...

Cu lucruri de acestea prietenii își faci dușmani, și fi bîrfit și urât.

Onoare și considerație, prietenii și simpatie, își poartă aduce doar punga grasă a stomacului voluminos!... Ne trebuie o nouă generație, un nou curent de cinst și de creștin-lizare sufletească. Ne trebuie un nou cult al dragostei și muncii cinstite. Plămădina generației noi, e în mâinile învățătorilor și ale profesorilor. E datoria noastră să creștinăm caractere, noi vederi, noi zonturi.

Improspătați-vă mai mult sufletele voastre, eliminați rădă-cultivați dragostea și cinstul și atunci altul va fi cursul vremii.

I. Pordea

□ **Grecia renunță la etalonul aur.** Finanțele Greciei au fost crunt zdruncinate de renunțarea la etalonul aur a Angliei. De atunci Anglia și-a refăcut valoarea banilor, însă în același timp statele cari erau în legături prea strânse cu ea, au rămas bune păgubite. Una dintre aceste e și Grecia, care zilele trecute a renunțat la valoarea aur a banilor săi.

La cumpărăturile
D-voastră referiți-vă
la ziarul:
„ARADUL“

□ **Iarăși organizații comuniste.** Abia au fost arestați comunistii din Buteni și din cealaltă margine a țării—dela Constanța — se anunță că siguranța de acolo a dat de nou urma unui vast complot comunist, cu ramificații în întreaga Dobrogea. În această organizație s'a descoperit un vast material de propagandă, compus din broșuri, manifeste și foi volante.

□ **Diracțiunea liceului de fete „Elena Ghiba Birta“ Arad** duce la cunoștința celor interesați că s'a lipărit anuarul liceului pe anii 1923—31. Se găsește la secretariat. Preț: 25 Lei exempl.

Cafea de Brazilia

cea mai bună mai proaspătă și mai estină. Se capătă la firma

Import propriu
Dacă faceți o probă nu mai cumpărați din altă parte

IRITZ BÉLA

Str. BRANCOVICIU

In atențiunea bibliofililor!

Adamescu-Candrea: Dicționar Enciclopedic și Istoric al limbei române, ilustrat Lei 2000
Xenopol: Istoria Românilor broșat, 14 vol. „ 2280
Idem legat în piele lucioasă „ 5000

se pot comanda în 5 rate lunare la **Librăria Concordia**
Gh. Munteanu Arad. Str. Eminescu 10

Telefon Nr. 466.